

Марійка. Ваша милость съвсѣмъ криво разбирате цивилизацията.
Злата. Ба, тъй е, Марійке, тъй както казва нашъ Димитраки,
защо че той е ученъ, той знай.

ЯВЛЕНИЕ VII.

Горнитѣ, Хаджи Коста, (сз скуртейка, ноцна капа на глава му, въ едната ржка чубукъ, въ другата фенеръ) Райчю (който са види да си припжтнитѣ врата посрѣдъ колеситѣ).

Х. Коста. (сърдито) Азъ трѣба и нощъ да ставамъ дяволъ, анаджиму. (Димитраки и Моргариди са теглятъ на страна) Туй що е отъ васъ, бе джанъмъ? — Цѣлата нощъ. . .

Злата. Тамамъ я сега шяхме да си додемъ, хаджи.

Х. Коста. Бе ти ли? . . . Какво дърво ти са стои! . . .

Анеа. Не дѣй, тате: хората та чуватъ.

Х. Коста. Хората ма чуватъ, а? А вий дѣто ставате за смѣхъ на хората, него хичъ не смѣтате, анаджиму.

Злата. Е, млънни баримъ тукъ — на чуждата къща — Га отидемъ у дома, викай колкото щемъ.

Х. Коста. Же та завикамъ азъ тебе.

Злата. Ний отколя шяхме да си додемъ, ами Райчю го нѣма; фенеря у него.

Х. Коста. (който вика) Райчо, Райчо.

Райчю. (който става съзлива и растриса очи) Чувамъ, чорбаджи.

Х. Коста. (намусено) Бе муле, ти тукъ да спишь ли доде?

Злата. Дѣ й фенеря?

Райчю. (като сочи фенеря що държи Х. Коста) Япа ли го.

Х. Коста. Отвори очитѣ си, муле.

Райчю. (стрѣснато) Хъ! . . . герчекъ, той другъ бѣше. (отива скоро, зема фенеря отъ колеситѣ, и додѣ са враща пада и го строшава) Хъхъ!

Х. Коста. (като му подава неговия фенеръ) Дръжъ! (Райчю додѣ поема фенеря, Х. Коста му удари една плесница). Кйоръ оладжсаа!

Райчю. (като си растрива старната дѣто го удари) Офъ!

Х. Коста. [намусено къмъ другитѣ] Ха вървете (тръгва напредъ)